

UN ÎNCEPUT DE DRUM...

Dincolo de semnificația unei premiere, spectacolul *Racheta lui Tudorică* de la Teatrul Palatului Pionierilor mai are și un alt tîlc: într-un anumit sens, aceasta e poate prima piatră de temelie la edificiul viitorului teatru pentru copii, atît de mult dorit și așteptat. Piesa datorată lui H. Nicolaide și Jack Fulga, pe care-i cunoaștem mai ales ca pe niște încercați revuiști, poartă intrucitva pecetea genului cu care autorii ei sînt mai familiari. Construită pe linia și în coordonatele unei farse, piesa ne relatează întîmplările lui Tudorică, neobosit iscoditor de invenții, pe care-l depășesc însă cunoștințele și capacitățile creatoare. Captivat de lecturile din Jules Verne, Tudorică visează la o călătorie în lună, pe care practic vrea să o efectueze cu o construcție de „tip propriu”, propulsată de o încărcătură de praf de pușcă. Parte din prietenii săi se lasă captivați de ideea „inovației”, alții își dau seama că nu e vorba decît de o utopie și caută să-l tempereze. Un bunic bun și prietenos se amestecă în jocurile copiilor, oferindu-le complicitatea sa. Momentul de vîrf al comediei îl constituie împrejurarea în care copiii, înainte de a porni cu racheta, adorm furați de vraja unui pahar cu vișină în care a fost dizolvat un somnifer. Părinții au hotărît să le facă o farsă. Adormiți, îi transportă într-o pădure lingă București, unde vor face cunoștință cu o serie de personaje de coșmar — locuitorii lunii — de fapt părinții deghizați și mascați. După cîteva „încercări”, copiii vor primi lecția de a nu mai porni în acțiuni și întreprinderi care le depășesc puterile.

Piesa are elemente valoroase, ea surprinde cu umor unele trăsături caracteristice ale copiilor, setea lor de cunoaștere, imbinarea elementelor de joc cu cele ale științei.

Piesa devine discutabilă însă, din momentul în care ea presupune un anumit element de „absurd”, un convenționalism tributar unui gen de farse puțin desuet. E greu de crezut în toată întîmplarea cu adormitul copiilor și mai ales peripețiile lor, petrecute în lună. În măsura în care toate aceste elemente sînt judecate revui-

stic, ele își pot găsi o oarecare justificare: în cadrul unui text dramatic conceput însă ca *piesă*, ele fac corp străin față de restul elementelor dramatice și nedumiresc. În acest sens, piesa lui H. Nicolaide și Jack Fulga e într-un fel un amestec de genuri neorganic sudat, și din această pricină insuficient de operativ, în ceea ce privește acțiunea educativă asupra micilor spectatori. Hazul de dragul hazului și poanta gratuită nu au fost complet înlăturate, după cum morala finală nu e suficient de limpede și clară.

Prezența micului erou — pionierul — pe scenă, dezbaterea dramatică a unor probleme actuale ale copiilor, iată principalul merit al acestei piese, cu toate că realizarea ei artistică nu e încă destul de izbutită.

Cei doi autori au pornit la desțelenirea unui teren de la care se așteaptă roade și mai fertile. Teatrul Tineretului a patronat această acțiune destul de modest, prin cîțiva actori mai puțin distribuiți la „se-diu” și prin elementele de decor.

Mihai Radoslavescu, regizorul piesei, a adunat însă cîțiva pionieri, talente autentice, care s-au dăruit cu rîvnă interpretării unor roluri în care au reușit, cei mai mulți, să întruchipeze personaje veridice. Cu mijloace modeste încă, acest început de drum se cere continuat și, mai ales, sprijinit cu mai multă eficiență decît pînă acum de tutorele său: Teatrul Tineretului.

Al. P.

UN MUZEU CARE NU-ȘI GĂSEȘTE... LOCUL

Muzeul Teatrului Național din Iași, care a fost înființat în anul 1952, nu mai are local. Piesele numeroase — unele deosebit de valoroase — ale acestui tezaur prețios pentru istoria mișcării noastre teatrale sînt expuse degradării, deoarece, în momentul de față, se află depozitate „provizor” în podul teatrului și în alte locuri necorespunzătoare. E un provizorat care durează prea mult, adică de la inaugurarea sălii, după renovarea radicală din cursul anului 1958. Pînă atunci, muzeul funcționa